

Sygn. akt III Ca 1877/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w T.

przeciwko P. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt II C 2476/12

1 oddala apelację;

2 zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 1877/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 lipca 2013 roku w sprawie II C 2476/12 Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego P. M. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w T. kwotę 5.781,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty, a pozostałym zakresie powództwo oddalił. Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 886,18 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy wskazał, że powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 7378,84zł, powołując się na zawartą z pozwanym umowę przelewu powierniczego oraz okoliczność, że wykonując tę umowę złożyła pozew w Sądzie Okręgowym w Gliwicach i uiściła opłatę od pozwu w kwocie 2500 zł. Nadto na podstawie wydanego przez w/w Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniosła o wszczęcie postępowania zabezpieczającego i na wezwanie komornika uiściła opłatę od wniosku w kwocie 4531,80zł oraz zaliczkę 347,04zł. Domagając się zapłaty tych kwot od pozwanego powołała się na jego obowiązek wynikający z §4 pkt4 umowy powierniczego przelewu wierzytelności.

Wydany w sprawie wyrok Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach faktycznych, zgodnie z którymi pozwany P. M. zawarł w dniu 6 kwietnia 2011 roku umowę pożyczki opiewającą na kwotę 200.000 złotych z M. K., z terminem spłaty na dzień 18 kwietnia 2011 roku. W celu zabezpieczenia roszczenia pożyczkobiorca złożył do dyspozycji pozwanego weksel

własny in blanco, upoważniając go do wypełniania weksla zgodnie z załączoną deklaracją wekslową. Następnie, w dniu 1 lipca 2011 roku strony powódka i pozwany zawarli umowę powierniczego przelewu wierzytelności, wynikającą z przedstawionej powyżej umowy pożyczki, w której ustalono, że w razie zajścia potrzeby wszczęcia postępowania sądowego w zakresie zasądzenia lub zabezpieczenia wierzytelności lub wniosku o ich komornicze zabezpieczenie lub wyegzekwowanie, powiernik pokryje koszty opłaty sądowej lub opłaty egzekucyjnej, przy czym cedent zostanie obciążony tą kwotą na podstawie wystawionej przez powiernika noty obciążeniowej, z siedmiodniowym terminem płatności. M. K., w korespondencji przedprocesowej wyjaśnił powódce, że należność, która wynika z umowy została w całości spłacona w dniu 28 lipca 2011 roku przez firmę (...) na podstawie porozumienia z P. M., nie przedkładając jednak dowodu na uiszczenie zapłaty tej należności przez (...). Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T. złożyła do Sądu Okręgowego w Gliwicach pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie wypełnionego przez pozwanego weksla in blanco wystawionego w związku z zawartą przez pozwanego oraz M. K. umową pożyczki. W dniu 22 listopada 2011 roku, Sąd Okręgowy w Gliwicach wydał w sprawie o sygn. akt XIII Nc 100/11 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla zgodnie z żądaniem pozwu wniesionym przez powódkę. Powódka, w związku z wydanym nakazem, w dniu 07 grudnia 2011 roku złożyła wniosek o wszczęcie postępowania zabezpieczającego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie L. C., który wezwał ją do usunięcia braków wniosku poprzez wniesienie opłaty w egzekucji świadczeń pieniężnych w kwocie 4 531,80 złotych oraz do uiszczenia zaliczki na wydatki w kwocie 347,04 złotych, które powódka uiszczyła. W dniu 09 grudnia 2011 roku M. K. wniósł zarzuty od wydanego przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt XIII Nc 100/11 nakazu zapłaty, w których wskazał, że P. M. w wyniku kierowanych wobec niego gróźb zażądał od niego podpisania umowy pożyczki, jednakże on nigdy nie był winny wymienionej w umowie pożyczki kwoty. Nadto, P. M. wyłudził również podpisanie weksla, który miał zabezpieczać umowę pożyczki. Wcześniej w dniu 2 grudnia 2011 roku, M. K. złożył pozwanemu oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z dnia 6 kwietnia 2011 roku złożonego pod wpływem błędu, groźby oraz zawarcia umowy pożyczki dla pozor. Pozwany w dniu 19 lutego 2012 roku, ustosunkował się do zarzutów M. K. i wyjaśnił, że w zamian za umożliwienie mu dzierżawy, zobowiązał się do zwrotu dopłat unijnych w kwocie 200 000 złotych, które mu przyznano. M. K. poinformował jednak pozwanego, że nie może mu wypłacić tych pieniędzy albowiem ma problemy z zajęciem konta przez komorników. Ostatecznie strony podpisały umowę pożyczki, która zabezpieczona została wekslem. W tych okolicznościach w dniu 21 lutego 2012 roku, powódka cofnęła pozew w sprawie przeciwko M. K.. Powódka obciążyła pozwanego kwotą 4 878,84 złotych tytułem opłaty od zabezpieczenia (4531,80 zł) oraz zaliczką na wydatki (347,04 zł), a nadto kwotą 2 500 złotych tytułem opłaty od pozwu wniesionego przeciwko M. K., wzywając go do zapłaty w dniu 9 marca 2012 roku. W dniu 17 kwietnia 2012 roku powódka wypowiedziała umowę przelewu pozwanemu, co uzasadniła nieistnieniem wierzytelności w dacie cesji wobec dłużnika M. K..

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części. Wskazał, że powódka zawarła z pozwanym umowę powierniczego przelewu wierzytelności, do której znajdują zastosowanie przepisy o umowie zlecenia (art. 750 k.c.), tym samym zgodnie z art. 742 k.c. dający zlecenie powinien zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia, wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym jest to przepis o charakterze dyspozytywnym, nie obowiązujący bezwzględnie. W niniejszej sprawie, strony ograniczyły obowiązek pozwanego do zwrócenia powódce wydatków, które ta poczyniła celem wykonania zobowiązania, przy czym zgodnie z § 4 ust 4 umowy powierniczego przelewu wierzytelności powiernik zastrzegł sobie możliwość zwrócenia się do cedenta z prośbą o pokrycie kwoty opłaty sądowej lub opłaty egzekucyjnej przed wszczęciem postępowania sądowego lub egzekucyjnego, nie przenosząc jednak na pozwanego wydatków w postępowaniu sądowym oraz egzekucyjnym, co nie pozwoliło na obciążenie pozwanego kwotą 347,04 złotych, stanowiącej wydatek. Zapis dotyczący konieczności pokrycia przez pozwanego opłat sądowych bądź egzekucyjnych nie miał charakteru abuzywnego, jako że powódce należało się wynagrodzenie za podjęcie związane z windykacją należności, zaś uiszczane opłaty miały być pozwanemu zwracane w pierwszej kolejności po odzyskaniu ich od dłużnika, nie naruszając równowagi stron.

Sąd Rejonowy stanął nadto na stanowisku, iż roszczenie powódki było bezzasadne w zakresie kwoty 1.250 złotych wynikającej z połowy opłaty od pozwu wywiedzionego przez powódkę przeciwko M. K., który to pozew

został skutecznie przez powódkę cofnięty, a postępowanie przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, wskutek tego oświadczenia, zostało umorzono. Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit a) ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd z urzędu zwraca stronie połowę uiszczonej opłaty od pisma cofniętego przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana. Tym samym w razie zasądzenia tej kwoty od pozwanego, powódka po otrzymaniu pieniędzy z Sądu i tak byłaby obowiązana je zwrócić.

Sąd Rejonowy uznał jako wykazaną potrzebę zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 4 531,80 złotych stanowiącej opłatę, którą zobowiązana była uiścić wraz z wnioskiem do komornika o zabezpieczenie roszczenia. Działania powódki w zakresie zabezpieczenia roszczenia, jak i wszczęcia egzekucji zgodne były z obowiązującymi przepisami, a uznać je należało za zasadne w danych okolicznościach, natomiast art. 770 k.p.c. zdanie trzecie stosuje się odpowiednio także w postępowaniu zabezpieczającym.

Uzasadnienie wyroku sądu I instancji w zakresie odsetek koncentrowało się na podaniu podstawy prawnej, to jest art. 359 k.c., 481 § 1 i 2 zd. 1 k.c., przytoczeniu treści przepisów i konstatacji, że powód mógł domagać się odsetek ustawowych od zaległej kwoty liczonych od dnia następującego po dniu wymagalności poszczególnych rat składki.

Sąd Rejonowy zawarł również rozstrzygnięcie o kosztach na podstawie art. 100 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 886,18 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Zauważono, że ogólna suma poniesionych przez strony kosztów procesu to kwota 2.684 złotych, na kwotę tą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 1.200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego przez powoda w kwocie 17 zł oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 złotych, a nadto wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 1.200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego przez pozwanego w kwocie 17 zł. Sąd Rejonowy wskazał, że powódka wygrała w 78,36 %, stąd powinna była pokryć koszty postępowania w 21,64 %, a to kwotę 580,82 złotych. Mając na uwadze fakt, iż powódka pokryła koszty postępowania na kwotę 1.467 złotych należał się jej od pozwanego zwrot różnicy w kwocie 886,18 złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez powódkę w części dotyczącej oddalenia powództwa w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 5.781,80 złotych za okres od dnia 30 marca 2012 roku do dnia 31 maja 2012 roku oraz co do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu w zakresie oddalającym wnioski o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu ponad kwotę 886,18 złotych. Środek odwoławczy został oparty na naruszeniu art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, błędnie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającym na pominięciu okoliczności, iż zwrot połowy opłaty od pozwu skierowanego przez powódkę przeciw M. K. nastąpił po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, naruszeniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż koszty procesu powinny obciążać powoda w 21,64% jako stronę przegrywającą sprawę, a także naruszenie przepisu art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie okoliczności, iż wobec przegrania przez powoda sprawy jedynie co do nieznaczącej jej części żądania, koszty procesu powinny w całości obciążać stronę pozwaną. Powyższe w ocenie skarżącej winno skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5781,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz w punkcie 3 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1467 złotych tytułem kosztów procesu. W uzasadnieniu środka odwoławczego wskazano, że Sąd I instancji, po przywołaniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia o odsetkach nie wyjaśnił, dlaczego uznał roszczenie za nieuzasadnione co do okresu od 30 marca 2012 roku do 31 maja 2012 roku, podane uzasadnienie pozostaje bez związku z materiałem dowodowym i okolicznościami sprawy, a tym samym wyrok jest w tym zakresie nieprawidłowy. Ponadto podniesiono, iż z uwagi na § 4 ust. 4 łączącej strony umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 1 lipca 2011 roku, pozwany został obciążony opłatą od pozwu wytoczonej w sprawie XII C 22/12 przed Sądem Okręgowym w Gliwicach. Z uwagi na fakt, iż nota obciążeniowa w tym zakresie została doręczona pozwanemu w dniu 17 listopada 2011 roku, pozwany pozostawał w zwłoce w tym zakresie od dnia 25 listopada 2011 roku, natomiast cofnięcie powództwa nastąpiło w dniu 21 lutego 2012 roku. W dalszej części skarżąca wywodziła, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 30 marca 2012 roku, natomiast zwrot części opłaty wpłynął na rachunek powódki w dniu 24 kwietnia 2012 roku, a więc już po wniesieniu powództwa. Tym samym, jako że za stronę przegrywającą sprawę uważa się także

pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone świadczone, powódka winna zostać uznana w przedmiotowym zakresie za stronę wygrywającą sprawę, co sumarycznie doprowadziłoby do wygrania przez nią sporu nie w 78,36%, a w 95,3%, co winno skutkować zastosowaniem art. 100 zd. 2 k.p.c. i obciążeniem pozwanego zwrotem wszystkich kosztów procesu. Skarżąca podkreśliła ponadto, że bez znaczenia pozostaje fakt, iż spłaty wierzyciela dokonała osoba trzecia, a nie pozwany, jako że podmiotem spłacającym wierzyciela może być każda osoba trzecia, która spełnia świadczenie odpowiadające treści stosunku zobowiązaniowego, jaki łączy wierzyciela z dłużnikiem, nawet bez zgody dłużnika, pod warunkiem, że wierzytelność jest wymagalna.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji powódki w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy, powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika winna wiedzieć, że część opłaty zostanie jej zwrócona, w innym przypadku zobowiązana byłaby zwracać tę część opłaty pozwanemu, a tym samym roszczenie zostało w tym zakresie słusznie oddalone, co nie zmienia procentowego stosunku przegrania sprawy przez powódkę, zaś przegranie sprawy w 21,64% nie może zostać uznane za ulegnięcie w nieznaczonej części żądania. Podniesiono również, że oddalenie roszczenia w części żądania dotyczącego odsetek była zgodne z prawem, wskazany przez Sąd I instancji sposób wyliczenia odsetek przeprowadzony został w sposób ustawowy, związany z datą wymagalności żądanych kwot.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelację powódki uznać należało za niezasadną.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy były prawidłowe i oparte o zgromadzony materiał dowodowy, wobec czego Sąd Okręgowy podziela je i czyni własnymi. Dodatkowo w toku postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z wyciągu z rachunku bankowego powódki na okoliczność wpływu na to konto kwoty stanowiącej zwrot połowy opłaty od pozwu w sprawie XII C 22/12 oraz dowód z zarządzenia Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 marca 2012 roku w sprawie XII C 22/12 na okoliczność jego treści. Dowody te wykazały, iż zarządzeniem z dnia 23 marca 2012 roku, prawomocnym z dniem 11 kwietnia 2012 roku, zdecydowano o zwrocie powódce kwoty 1.250 złotych, decyzję tę skierowano do wykonania w dniu 16 kwietnia 2012 roku. Pieniądze wpłynęły na konto powódki w dniu 24 kwietnia 2012 roku.

Zarzut skarżącej dotyczący lakoniczności uzasadnienia Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o odsetkach jest zasadny o tyle, że rzeczywiście nie wskazano w nim przyczyny oddalenia części roszczenia, naruszając w tym zakresie dyspozycję art. 328 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego błąd ten pozostaje jednak bez wpływu na treść orzeczenia, jako że wyrok w zakresie kwestionowanego rozstrzygnięcia odpowiada prawu. Podkreślić należy, że wysunięte przez powódkę żądanie zasądzenia odsetek było zasadne albowiem zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. takie uprawnienie przysługuje wierzycielowi zawsze wtedy, gdy dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Z uwagi na fakt, iż termin spełnienia świadczenia nie był oznaczony, a także nie wynikał z właściwości zobowiązania, zgodnie z art. 455 k.c. dłużnik zobowiązany był do spełnienia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu do wykonania. Powódka nie wykazała w jakikolwiek sposób, by przed wytoczeniem procesu wzywała pozwanego do zapłaty roszczenia. Wprawdzie przedłożono noty oraz wezwanie do zapłaty z dnia 09 marca 2012 roku, ale nie wykazano daty doręczenia tych dokumentów pozwanemu. Tym samym pierwszym momentem, z którym pozwany został wezwany do spełnienia świadczenia, było doręczenie mu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załączonymi do pozwu dokumentami, co nastąpiło w dniu 31 maja 2012 roku (k. 31). Z uwagi na powyższe pierwszym dniem wymagalności roszczenia był dzień następujący po doręczeniu nakazu, to jest 1 czerwca 2012 roku i właśnie od tej daty Sąd zasądził odsetki na rzecz powódki. Tym samym, pomimo uchybienia Sądu w zakresie właściwego uzasadnienia orzeczenia w części dotyczącej odsetek, zarzut apelacji dotyczący odsetek nie mógł okazać się skuteczny, jako że stosownie do art. 50512 § 3 k.p.c. sąd II instancji oddala apelację również wtedy, gdy mimo naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania albo błędnego uzasadnienia zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Drugi z podniesionych zarzutów, sprowadzający się w istocie do żądania uznania powódki za stronę wygrywającą spór w zakresie kwoty 1.250 złotych, wynikającej ze zwrotu części opłaty wniesionej do sprawy XII C 22/12, również nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd II instancji dopuścił dowody wskazujące na datę zwrócenia części opłaty przez Sąd Okręgowy w Gliwicach na konto powódki już po wytoczeniu pozwu w niniejszej sprawie, jednakże okoliczność ta pozostaje bez wpływu na oddalenie roszczenia w tym zakresie. Powołane przez pełnomocnika powódki poglądy orzecznictwa, wskazujące na zasadność uznania za przegrywającego sprawę także pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, jako że to nie pozwany zapłacił powódce kwotę 1.250 złotych. Podmiotem, który wpłacił na konto powódki w/w kwotę był natomiast Sąd Okręgowy w Gliwicach. Okoliczność ta, wbrew zarzutom strony skarżącej, ma znaczenie w niniejszej sprawie. Stosownie do treści art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2010 r., nr 90, poz. 594) Sąd z urzędu zwraca stronie połowę opłaty od pisma cofniętego przed rozpoczęciem posiedzenia, na które rozprawa została skierowana. Przepis ten nie ma charakteru fakultatywnego, a w istocie obliguje on Sąd do zwrotu połowy wpłaconej sumy, w dodatku z urzędu, bez podjęcia jakiejkolwiek aktywności przez strony postępowania. Wprawdzie w chwili wytaczania powództwa połowa opłaty nie została jeszcze zwrócona, jednak powódka miała już wiedzę o umorzeniu postępowania w sprawie XII C 22/12, gdyż pismo w tej sprawie zostało jej doręczone w dniu 5 marca 2012 roku, a więc przed wytoczeniem powództwa. W konsekwencji, jako profesjonalista, była świadoma konieczności zwrócenia jej połowy opłaty w sprawie XII C 22/12 przez Sąd Okręgowy w Gliwicach. Zatem we wskazanych okolicznościach w zakresie kwoty 1.250 złotych podmiotem zobowiązanym do świadczenia był Sąd Okręgowy w Gliwicach i to do niego powódka winna była kierować żądanie zwrotu połowy uiszczonych opłat od pozwu.

Tym samym nietrafne są twierdzenia powódki powołujące się na spełnienie zobowiązania pozwanego przez osobę trzecią albowiem Sąd Okręgowy zwracając opłatę nie spełniał zobowiązania pozwanego, lecz realizował ustawowy obowiązek jej zwrotu. Skoro zaś powódka wiedziała, że na podstawie przepisu prawa nastąpi zwrot połowy wniesionej opłaty niezasadne było wysuwanie w tym zakresie żądania do pozwanego, bowiem w tej części opłata od pozwu przestała być z chwilą cofnięcia pozwu opłatą sądową „należną” związaną z pozwem, a stała się należnością podlegającą zwrotowi. Tym samym nie jest możliwe uznanie powódki za stronę wygrywającą spór co do kwoty 1.250 złotych. Na marginesie podnieść należy, że zarządzenie o zwrocie połowy opłaty od pozwu wydane zostało w sprawie XII C 22/12 w dniu 23 marca 2012r., zatem przed wniesieniem powództwa w niniejszej sprawie. Powódka jako strona postępowania w sprawie XII C 22/12 miała wgląd do tych akt i mogła z łatwością uzyskać wiadomość o wydaniu w/w zarządzenia.

W świetle powyższego zasadne było uznanie powódki za stronę przegrywającą co do kwoty 1250zł i orzeczenie na podstawie art. 100 kpc o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu przez Sąd I instancji. Skoro bowiem powódka przegrała w ponad 20%, trudno jest przyjąć, by uległa tylko w nieznacznej części swojego żądania. Tym samym art. 100 zd. 2 k.p.c. nie mógł znaleźć zastosowania.

Powyższe wywody dały podstawę do oddalenia apelacji na podstawie art.385 kpc.

Wobec oddalenia złożonej apelacji w całości, zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.w zw. z art.99 kpc oraz w zw. z art.391§1kpc należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanego kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego , a to w wysokości wynikającej z § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 490).

SSO Gabriela Sobczyk